

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10CoPr/5/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114216638
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1114216638.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: C.. R. C.. Ľ.O. C., G., J. K. XX, G., zast. JUDr. Jánom Čarnogurským, advokátom, Grösslingová 6-8, Bratislava, proti žalovanému: Ústav pamäti národa, so sídlom Miletičova 19, P.O.BOX 29, Bratislava, zast. JUDr. Ing. Branislavom Pechom, PhD., advokátom, Piaristická 2, Nitra, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o priznanie nároku na náhradu mzdy v sume 53.358,48 eur brutto s príslušenstvom titulom neplatne skončeného pracovného pomeru spolu, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 10. apríla 2019, 10Cpr/4/2014-334, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcej časti **m e n í tak**, že žalovaný je **p o v i n ň ý** zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5,05 % od 11.09.2014 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5,05 % od 11.10.2014 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5,05 % od 11.11.2014 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5,05 % od 11.12.2014 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5,05 % od 11.01.2015 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5,05 % od 11.02.2015 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5,05 % od 11.03.2015 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5,05 % od 11.04.2015 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5,05 % od 11.05.2015 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5,05 % od 11.06.2015 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5,05 % od 11.07.2015 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5,05 % od 11.08.2015 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5,05 % od 11.09.2015 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5,05 % od 11.10.2015 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5,05 % od 11.11.2015 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5,05 % od 11.12.2015 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5,05 % od 11.01.2016 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5,05 % od 11.02.2016 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5,05 % od 11.03.2016 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5 % od 11.04.2016 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5 % od 11.05.2016 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5 % od 11.06.2016 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5 % od 11.07.2016 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5 % od 11.08.2016 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5 % od 11.09.2016 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5 % od 11.10.2016 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5 % od 11.11.2016 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5 % od 11.12.2016 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5 % od 11.01.2017 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5 % od 11.02.2017 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5 % od 11.03.2017 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5 % od 11.04.2017 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5 % od 11.05.2017 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5 % od 11.06.2017 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5 % od 11.07.2017 do zaplattenia, zo sumy 1.482,18 eur brutto ročne 5 % od 11.08.2017 do zaplattenia, do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšnej časti napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 06.05.2015 zo strany žalovaného je neplatná a pracovný pomer medzi stranami sporu trvá. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy v sume 53.358,48 eur brutto v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcovi vo vzťahu k žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania sto percent (100%).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že žalobca sa žalobou po jej poslednej pripustenej zmene na pojednávaní dňa 11.03.2019 voči žalovanému domáhal určenia, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou zo strany žalovaného zo dňa 06.05.2014 je neplatné a pracovný pomer medzi stranami sporu trvá a zaplata náhrady mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru za tridsaťšesť mesiacov od 01.08.2014 do 31.07.2017 v sume 53.358,48 eur brutto spolu so špecifikovaným úrokom z omeškania z jednotlivých mesačných náhrad mzdy v sume 1.482,18 eur brutto vždy od jedenásteho dňa v kalendárnom mesiaci vo výške 5,05 % za obdobie od 10.09.2014 do 15.03.2016 a vo výške 5 % od 16.03.2016 do zaplata. Podrobne uviedol rozsiahlu argumentáciu oboch sporových strán a ustálil, že medzi stranami nebolo sporné, že pracovný pomer bol založený uzavretím Pracovnej zmluvy dňa 14.07.2003, a že pracovný pomer žalobcu u žalovaného vznikol dňa 15.07.2003, teda dňom dohodnutým ako deň nástupu do práce. Taktiež nebolo sporné, že žalobca bol menovacím dekrétom zo dňa 24.08.2007 menovaný za riaditeľa Sekcie dokumentácie u žalovaného ku dňu 01.09.2007. Z listinného dôkazu zo dňa 31.01.2014 zistil, že štatutárny zástupca žalovaného - predseda Správnej rady žalovaného vydal rozhodnutie o odvolaní žalobcu z funkcie riaditeľa Sekcie dokumentácie žalovaného ku dňu 04.02.2014. Z obsahu tohto listinného dôkazu mal za preukázané, že predmetné rozhodnutie bolo žalobcovi doručené dňa 04.02.2014 a žalobca do tohto rozhodnutia, do časti s označením prevzal, uviedol, že predmetné odvolanie neprijíma z dôvodu jeho nezákonnosti a zároveň žalovaného požiadal, aby mu prideloval prácu podľa platnej pracovnej zmluvy. Z obsahu listinného dôkazu s označením Žiadosť o udelenie predchádzajúceho súhlasu so skončením pracovného pomeru zo dňa 23.04.2014 zistil, že nezávislá odborová organizácia DIALÓG žalovanému oznámila, že neudeluje súhlas so skončením pracovného pomeru výpoveďou so žalobcom, v zmysle ust. § 240 ods. 9 Zákonníka práce. Konštatoval, že z Výpovede z pracovného pomeru v zmysle ust. § 63 ods. 1 písm. d) bod 2 Zákonníka práce zo dňa 06.05.2014 vyplýva, že výpoveď bola žalobcovi doručená dňa 06.05.2014 a výpovedný dôvod bol v písomnej výpovedi špecifikovaný tak, že ku dňu 04.02.2014 bol žalobca odvolaný z funkcie riaditeľa Sekcie dokumentácie žalovaného, čím prestal spĺňať požiadavku na výkon funkcie podľa ust. § 42 ods. 2 Zákonníka práce. Z obsahu listinného dôkazu ďalej vyplýva, že zamestnávateľ ponúkol žalobcovi pre neho čo najvhodnejšiu odbornú prácu, ktorá by umožňovala odborné pôsobenie žalobcu u žalovaného z pozície odborného referenta na Sekcii dokumentácie žalovaného, a že žalobca ponuku pracovného miesta odmietol, v dôsledku čoho žalovaný so žalobcom ukončil pracovný pomer. Z výpovede ďalej vyplýva, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou bolo prerokované so zamestnaneckou radou žalovaného dňa 15.04.2014. Mal tiež za preukázané, že žalobca doručil žalovanému dňa 06.05.2014 písomnosť zo dňa 06.05.2014, ktorou mu oznámil, že trvá na tom, aby ho žalovaný naďalej zamestnával. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že sporným medzi stranami sporu bolo, či bol žalobca platne odvolaný predsedom Správnej rady žalovaného listom zo dňa 31.01.2014 z funkcie riaditeľa Sekcie dokumentácie, ktorý bol žalobcovi doručený dňa 04.02.2014, a či žalovaný so žalobcom platne skončil pracovný pomer výpoveďou podľa ust. § 63 ods. 1 písm. d) bod 2 Zákonníka práce. Konštatoval, že vo vzťahu k uplatnenému mzdovému nároku žalovaný samotnú výšku náhrady mzdy titulom neplatne skončeného pracovného pomeru nerozporoval, no žiadal, aby súd žalobcovi mzdový nárok presahujúci obdobie dvanástich mesiacov nepriznal, respektíve ho znížil a zároveň žiadal, aby súd žalobcovi nepriznal uplatnený úrok z omeškania.

3. Súd prvej inštancie posúdil vec právne podľa ust. § 1 písm. a), § 7 ods. 1, 2 a 3, § 9 ods. 1, § 10 ods. 1 a 4, § 12 ods. 3, § 13 ods. 1 a 4 zák. č. 553/2002 Z.z. o sprístupnení dokumentov o činnosti bezpečnostných zložiek štátu 1939-1989 a o založení Ústavu pamäti národa a o doplnení niektorých zákonov (zákon o pamäti národa), čl. 1 bod 2, čl. 4 bod 2 písm. a) bod d), čl. 5 bod 2 a 3 Stanov žalovaného, čl. 2 ods. 1 Štatútu žalovaného, čl. 1, čl. 2 veta tretia, čl. 9, ust. § 1 ods. 4, § 9 ods. 1, § 10

ods. 1 a 2, § 14, § 15, § 17 ods. 2, § 59 ods. 1 písm. b), § 61 ods. 2 a 4, § 63 ods. 1 písm. d) bod 2, § 42 ods. 2, § 74, § 77, § 79 ods. 1 a 2 Zákonníka práce účinného ku dňu výpovede.

4. V prvom rade sa zaoberal tým, či bol žalobca predsedom Správnej rady žalovaného platne odvolaný listom zo dňa 31.01.2014 z funkcie riaditeľa Sekcie dokumentácie (predmetný list žalobca prevzal dňa 04.02.2014). Poukázal na to, že podľa čl. 1 bod 2 Stanov Ústavu pamäti národa sú Stanovy základným organizačným predpisom Ústavu pamäti národa. Z článku 4 bod a/ Stanov žalovaného vyplýva, že predseda Správnej rady priamo riadi vedúcich sekretariátu, sekcie informatiky, sekcie archívu, oddelenia sprístupňovania dokumentov, oddelenia ekonomiky a správy, sekciu vedeckého výskumu. V článku 4 ods. 2 písm. d) Stanov je upravené, že štatutárny zástupca žalovaného najmä predkladá Správnej rade na schválenie návrhy na prijímanie a prepúšťanie pracovníkov do a z pracovného pomeru a na menovanie a odvolanie zamestnancov ústavu do funkcií zriadených týmito stanovami. Podľa článku 5 bod 2, 3 Stanov žalovaného, podpredseda Správnej rady Ústavu a predseda Výboru priamo riadi vedúcich Sekcie dokumentácie, Evidencií, Referátu Oral History a navrhuje Správnej rade menovanie a odvolávanie zamestnancov ústavu do funkcií zriadených týmito Stanovami a organizačnou štruktúrou ústavu. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalobca bol štatutárnym zástupcom žalovaného neplatne odvolaný z funkcie riaditeľa Sekcie dokumentácie. Vysvetlil, že v prejednávanej veci bolo potrebné rozlišovať priamu nadriadenosť predsedu Správnej rady žalovaného voči organizačným útvarom vymedzeným v čl. 4 ods. 2 písm. a) Stanov žalovaného a nepriame riadenie žalovaného ako celku. Podľa ust. § 9 ods. 1 zákona o pamäti národa podrobnosti o vzniku a činnosti organizačných zložiek, o ich postavení a vzťahy medzi nimi upravujú Stanovy žalovaného. Podľa čl. 5 ods. 2 Stanov žalovaného vedúceho Sekcie dokumentácie priamo riadi podpredseda Správnej rady Ústavu a predseda Výboru. Podpredseda Správnej rady žalovaného zodpovedá predsedovi Správnej rady podľa čl. 4 ods. 1 Stanov. Z uvedeného vyvodil, že predseda Správnej rady žalovaného a jeho štatutárny orgán síce nepriamo riadi aj riaditeľa Sekcie dokumentácie, ale to už nestačí na uplatnenie ust. § 42 ods. 2 Zákonníka práce, pričom tento stav nemôže zmeniť ani osobné vyhlásenie predsedu Správnej rady žalovaného o vykonávaní práce v priamej riadiacej pôsobnosti štatutára. Vyhodnotil, že žalovaný v konaní nepreukázal ním tvrdenú okolnosť, že článok 5 ods. 2 Stanov žalovaného je neplatný, pretože porušuje ustanovenie § 9 ods. 1 zákona o pamäti národa. Súd prvej inštancie dospel v tejto súvislosti k záveru, že žiadny rozpor medzi Stanovami a zákonom o pamäti národa neexistuje, keď poukázal na to, že sám zákon o pamäti národa odkazuje v ust. § 9, že podrobnosti o vzniku a činnosti organizačných zložiek žalovaného, o ich postavení a vzťahy medzi nimi upravujú Stanovy žalovaného, pričom článok 5 ods. 2 Stanov postavenie Sekcie dokumentácie a vzťah podriadenosti upravuje. Žalobca ako riaditeľ Sekcie dokumentácie podliehal v priamej podriadenosti podpredsedovi Správnej rady žalovaného. To, že štatutárny zástupca žalovaného - predseda Správnej rady, zadával žalobcovi pracovné pokyny a vydával iné rozhodnutia ako predseda Správnej rady žalovaného, na ktoré žalovaný počas konania poukazoval, sa týkajú zväčša činnosti žalovaného ako celku, preto je na mieste, ak je v rozdeľovníku žalovaného uvedená aj Sekcia dokumentácie. Pokiaľ ide o podpisy dovolenkových lístkov, podpredseda Správnej rady nebol zamestnancom žalovaného, nebol trvale na pracovisku prítomný a v jeho neprítomnosti bol oprávnený na podpis dovolenkového lístku žalobcu práve predseda Správnej rady.

5. Zopakoval, že ust. § 9 ods. 1 zákona o pamäti národa stanovuje, že podrobnosti o vzniku a činnosti organizačných zložiek, o ich postavení a vzťahy medzi nimi upravujú Stanovy Ústavu. Podľa čl. 4 ods. 2 písm. d) Stanov žalovaného predseda Správnej rady predkladá Správnej rade na schválenie návrhy na prijímanie a prepúšťanie pracovníkov do a z pracovného pomeru a na menovanie a odvolanie zamestnancov Ústavu do funkcií zriadených týmito Stanovami. Vyvodil, že predseda Správnej rady nepredkladá Správnej rade na schválenie samotné menovanie a odvolanie zamestnancov Ústavu do funkcií zriadených Stanovami, ale iba návrhy, pričom až schválením návrhu na menovanie alebo odvolanie zamestnanca sa z návrhu stáva rozhodnutie. Zdôraznil, že žalovaný je právnickou osobou zriadenou zákonom, zákon v ust. § 9 ods. 1 odkazuje na Stanovy žalovaného a Stanovy upravujú priebeh menovania a odvolania do a z funkcie spôsobom vyššie uvedeným. Žalovaný sám nemá právomoc vyhlásovať dané ustanovenie - splnomocnenie zákona za nezákonné. Štatutárny zástupca žalovaného vo vzťahu k žalobcovi nemal v zmysle článku 4 bod 2 písm. a) platných Stanov žalovaného oprávnenie žalobcu odvolať z funkcie riaditeľa Sekcie dokumentácie. Ak by aj takéto oprávnenie mal, Správna rada žalovaného neschválila návrh predsedu žalovaného na odvolanie žalobcu z funkcie riaditeľa Sekcie dokumentácie, k jeho odvolaniu z tejto funkcie ani nedošlo. Vyjadril názor, že vo vzťahu k odvolaniu žalobcu z funkcie riaditeľa Sekcie dokumentácie bol oprávnený konať podpredseda Správnej

rady v zmysle článku 5 Stanov žalovaného, ktorý však svoje oprávnenia vo vzťahu k žalobcovi za splnenia podmienok v Stanovách žalovaného definovaných nevyužil. V tejto súvislosti poukázal súd prvej inštancie aj na to, že rovnaké stanovisko zaujali v tejto veci Správna rada žalovaného dňa 12.02.2014 a Dozorná rada žalovaného dňa 11.02.2014. Konštatoval tiež, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobca bol v rozhodnom období členom Výboru žalovaného. Podľa ust. § 13 ods. 4 veta druhá zákona o pamäti národa, členov výboru môže odvolať Správna rada len z dôvodov uvedených v ust. § 12 ods. 3 tohto zákona, pričom dôvodmi na odvolanie člena Výboru Správnu radou sú podľa ust. § 12 ods. 3 právoplatné odsúdenie člena výboru za trestný čin alebo, ak po dobu najmenej šiestich mesiacov nevykonáva svoju funkciu. Vyhodnotil, že žalovaný v konaní nepreukázal splnenie podmienok na odvolanie žalobcu z jeho funkcie vo vzťahu k ustanoveniu § 13 ods. 4 zákona o pamäti národa, ktorý ako člen Výboru žalovaného mohol byť odvolaný len za splnenia podmienok § 12 ods. 3. Nakoľko žalovaný žalobcu neplatne odvolal z funkcie riaditeľa Sekcie dokumentácie, nebol ani oprávnený ponúkať žalobcovi pracovné miesto. Uzavrel, že ust. § 42 ods. 2 Zákonníka práce sa na žalobcu nevzťahovalo a žalovaný so žalobcom nemohol skončiť pracovný pomer výpoveďou podľa ust. § 63 ods. 1 písm. d) bod 2. Zákonníka práce. Dodal, že i keď nárok zastávať funkciu nie je nárokovateľný, odvolanie z funkcie musí byť vykonané v súlade s platnou právnou úpravou, čo zo strany žalovaného dodržané nebolo (argumentácia vo vzťahu k obhajobe žalovaného počas konania a vo vzťahu k rozhodnutiu NS SR 5Cdo 223/2007).

6. Následne súd prvej inštancie skúmal, či žalovaný skončil so žalobcom pracovný pomer výpoveďou zo dňa 06.05.2014 platne. V prvom rade konštatoval, že žalobca podal žalobu na súd včas. Vysvetlil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou zo strany zamestnávateľa (žalovaného) vo vzťahu k zamestnancovi (žalobcovi) je jednostranný právny úkon účastníka pracovného pomeru adresovaný druhému účastníkovi tohto pomeru, ktorý smeruje ku skončeniu pracovného pomeru. Zákonník práce pre platnosť tohto právneho úkonu predpisuje formálne a obsahové náležitosti. Výpoveď musí byť písomná a doručená zamestnancovi, inak je neplatná. Zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď iba z dôvodov ustanovených v Zákonníku práce a dôvod výpovede sa musí vo výpovedi skutkovo vymedziť tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, inak je výpoveď neplatná, pričom dôvod výpovede nemožno dodatočne meniť. Výpoveď musí byť vopred prerokovaná s príslušným odborovým orgánom (§ 74 ods. 1 Zákonníka práce) inak je neplatná. Vyhodnotil, že posudzovaná výpoveď je neplatná z dôvodu, že výpovedný dôvod vo výpovedi nebol naplnený, keďže, ako je uvedené vyššie, žalobca bol štatutárnym zástupcom žalovaného neplatne odvolaný z funkcie riaditeľa Sekcie dokumentácie žalovaného. Dodal, že skončenie pracovného pomeru so žalobcom nebolo prerokované a schválené Správnu radou žalovaného podľa článku 4 písm. d) Stanov. Konštatoval, že žalovaný pred doručením výpovede žalobcovi požiadal o prerokovanie skončenia pracovného pomeru výpoveďou nezávislú odborovú organizáciu DIALÓG, ktorá neudelila súhlas so skončením pracovného pomeru so žalobcom, ktorý bol členom odborového orgánu, čo oznámila žalovanému listom zo dňa 23.04.2014. Uviedol, že výpoveď z pracovného pomeru je neplatná aj s poukazom na ustanovenie § 240 ods. 8 Zákonníka práce, podľa ktorého zástupcovia zamestnancov sú v čase funkčného obdobia a počas šiestich mesiacov po jeho skončení chránení proti opatreniam, ktoré by ich mohli poškodzovať vrátane skončenia pracovného pomeru, a ktoré by boli motivované ich postavením alebo činnosťou. Vo vzťahu k obrane žalovaného tiež určil, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného trvá, keď nevyhovel návrhu žalovaného na určenie, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného skončil. Vyhodnotil, že nenastali podmienky pre rozhodnutie podľa ust. § 240 ods. 10 Zákonníka práce, podľa ktorého, ak zástupcovia zamestnancov odmietli udeliť súhlas podľa odseku 9, je výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa z tohto dôvodu neplatné; ak sú ostatné podmienky výpovede alebo okamžitého skončenia pracovného pomeru splnené a súd v spore podľa ust. § 77 zistí, že od zamestnávateľa nemôže spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával, je výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru platné. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaný nemal k výkonu funkcie riaditeľa Sekcie dokumentácie žalobcom nikdy výhrady a v pracovných hodnoteniach bol žalobca vždy hodnotený kladne. Na zasadnutí zamestnaneckej rady žalovaného dňa 07.02.2014 predseda Správnej rady žalovaného ako dôvod odvolania žalobcu uviedol, že chce mať okolo seba spolupracovníkov, ku ktorým má dôveru, a ktorí dôverujú jemu. Uviedol, že prácu žalobcu si váži, nechce so žalobcom skončiť pracovný pomer a žalobca môže pracovať na úseku, na ktorom pracoval pred jeho menovaním do funkcie riaditeľa sekcie, môže byť aj zástupcom riaditeľa, teda štatutárnym zástupcom žalovaného uviedol, že prácu žalobcu si váži a chcel so žalobcom naďalej spolupracovať. Vyhodnotil, že námietku nemožnosti spravodlivo požadovať od zamestnávateľa,

aby zamestnanca ďalej zamestnával, možno uplatniť len vtedy, ak ostatné právne dôvody výpovede sú splnené, avšak v prejednávacom spore splnené neboli.

7. Keďže určil, že žalovaný skončil so žalobcom pracovný pomer neplatne a zároveň mal preukázané, že žalobca oznámil žalovanému, že skončenie pracovného pomeru považuje za neplatné a žiadal žalovaného, aby ho naďalej zamestnával, priznal žalobcovi mzdový nárok v uplatnenej sume 53.358,48 eur brutto z dôvodu, že žalovaný ako zamestnávateľ bol povinný, ak chcel skončiť so žalobcom pracovný pomer, pristúpiť k jeho skončeniu s odbornou starostlivosťou. Žalovaný však pri rozviazaní pracovného pomeru nepostupoval v súlade so svojimi internými predpismi a v súlade s kogentnými ustanoveniami Zákonníka práce a so žalobcom pracovný pomer skončil neplatne. Konštatoval, že žalobca vychádzal pri určení mzdového nároku zo mzdového listu za rok 2014 doručeného súdu žalovaným, ktorý žalobcom vypočítanú výšku náhrady mzdy v sume 53.358,48 eur brutto nerozporoval. Súd prvej inštancie ustálil, že žalobca žalovanému oznámil, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával listom zo dňa 06.05.2014 a mzdový nárok si uplatnil po uplynutí výpovednej doby, ktorá uplynula dňa 31.07.2014, teda od 01.09.2014. Uviedol, že žalovaný žiadal, aby súd mzdový nárok žalobcovi priznal len za dvanásť mesiacov resp. nad dvanásť mesiacov priznaný nárok krátil. Vyhodnotil, že žalobca si svoj mzdový nárok uplatnil v súlade s ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce a jeho výšku vypočítal podľa ust. § 134 Zákonníka práce. Na základe vykonaného dokazovania žalobe v časti priznania mzdového nároku vyhovel a zaviazal žalovaného na náhradu mzdy vo výške 53.358,48 eur brutto, keď žalobcovi priznal náhradu mzdy za celé obdobie tridsiatich šiestich mesiacov. Žalobca sa v dôsledku neplatne skončeného pracovného pomeru usiloval nájsť si adekvátnu prácu zodpovedajúcu jeho vzdelaniu a praxi. Výšku náhrady mzdy neznížil, nakoľko na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca svojim konaním daný stav nespôsobil. Žalovaný ako zamestnávateľ v rozpore s platnými Stanovami a s ustanoveniami Zákonníka práce rozviazal so žalobcom pracovný pomer, a tak žalobcovi bez jeho zavinenia vznikol nárok na náhradu mzdy, ktorý má povahu satisfakcie za neplatne skončený pracovný pomer a ide o prostriedok voči zneužitiu postavenia zamestnávateľa voči zamestnancovi pri končení pracovných pomerov, kde zamestnávateľ musí postupovať s odbornou starostlivosťou, čo v prejednávanej veci dodržané nebolo.

8. Poukázal tiež na to, že z ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce účinného ku dňu doručenia výpovede dňa 06.05.2014 bola novelou vypustená povinnosť súdu v konaní o priznanie náhrady mzdy titulom neplatne skončeného pracovného pomeru pri rozhodovaní prihliadať na to, či bol zamestnanec v čase, za ktorý by mu prislúchala náhrada mzdy titulom neplatne skončeného pracovného pomeru zamestnaný u iného zamestnávateľa, akú prácu tam vykonával a aký zárobok dosiahol alebo z akého dôvodu sa do práce nezapojil. V tejto súvislosti uviedol, že žalovaný interpretoval predmetné ust. § 79 ods. 2 spôsobom, akým ho interpretovala pôvodná judikatúra k ustanoveniu § 61 ods. 2 predchádzajúceho Zákonníka práce, predpokladajúca všeobecnú pracovnú povinnosť, teda povinnosť zapojiť sa do práce. Vyjadril názor, že v dôsledku spoločensko-ekonomických zmien, ku ktorým došlo po roku 1989, sa táto judikatúra stala nepoužiteľnou a tento názor podrobne vysvetlil. Hodnotová zmena v právnom poriadku mala za následok zmenu významu normatívneho textu (právneho pravidla) obsiahnutého v ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ktoré treba vykladať tak, že súd môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy za čas presahujúci dvanásť mesiacov primerane znížiť, prípadne vôbec nepriznať len výnimočne, a to v prípadoch, ak výkon práva na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, zaručeného ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce, by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce. Takýto výklad považoval za ústavné súladný nielen z dôvodu, že chráni hodnotu slobody, ale aj z dôvodu, že rešpektuje zároveň najvšeobecnejšiu hodnotu právneho štátu, a to hodnotu spravodlivosti. Tejto hodnote zodpovedá poskytnutie ochrany proti bezpráviu a naplnenie všeobecných právnych zásad, podľa ktorých každý je povinný znášať dôsledky svojho protiprávneho konania a nikto nemôže mať prospech z vlastnej nepoctivosti. Ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce nemôže byť aplikované spôsobom negujúcim poskytnutie ochrany zamestnancovi vyplývajúcej z ods. 1 tohto ustanovenia, a aby sa zamestnávateľovi vyplatilo konať protiprávne. Poukázal na to, že pracovnoprávna teória opakovane zdôrazňuje ochrannú funkciu pracovného práva, ochrana slabšej strany je stále základným a najdôležitejším cieľom sledovaným pracovným právom. Vo svojej podstate ide o nosnú niť pracovnoprávneho kódexu a nadväzujúcej právnej úpravy. Článok 2 základných zásad Zákonníka práce zakotvuje pozitívne príkaz výkonu práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov, ktorým je súlad s dobrými mravmi. Negatívnou hranicou výkonu subjektívnych práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov je zákaz zneužívať tieto práva na škodu druhého účastníka. Vyvodil, že pri zohľadnení skutkových okolností je priznanie náhrady mzdy z neplatného skončenia

pracovného pomeru žalobcovi za žalované obdobie rozhodnutím poskytujúcim ochranu zamestnancovi, s ktorým zamestnávateľ neplatne skončil pracovný pomer. Súd prvej inštancie akceptujúc zásadu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí konštatoval, že ním prezentovaný názor vychádza už z ustálenej súdnej praxe (uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo 157/2010 z 14.09.2011).

9. Žalobu žalobcu v časti uplatneného príslušenstva zo žalovanej náhrady mzdy zamietol a svoje rozhodnutie v tejto časti aj podrobne odôvodnil. Uviedol, že žalobcovi priznal náhradu mzdy titulom neplatne skončeného pracovného pomeru v sume 53.358,48 eur brutto a zamietol časť žaloby, ktorou si žalobca uplatnil ročný úrok z omeškania zo žalovanej sumy, keď vychádzal z ust. § 1 ods. 4 Zákonníka práce účinného ku dňu 06.05.2014, podľa ktorého, ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na tieto právne vzťahy všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že Zákonník práce neobsahuje žiadne ustanovenie oprávňujúce zamestnanca požadovať od zamestnávateľa úrok z omeškania pre prípad omeškania sa zamestnávateľa s vyplatením peňažného plnenia titulom náhrady mzdy, a preto by ročný úrok z omeškania bolo možné priznať len na základe subsidiárnej aplikácie Občianskeho zákonníka, a to ust. § 517 ods. 2 Obč. zák., ktoré je obsiahnuté v osobitnej časti Občianskeho zákonníka. Poukázal tiež na to, že Zákonník práce neupravuje osobitne splatnosť náhrady mzdy a dôvodil, že nárok na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru nemožno prisúdiť, kým nie je právoplatným rozhodnutím určené, že právny úkon, ktorým mal byť skončený pracovný pomer je neplatný (napr. uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo 180/2009). Keďže Zákonník práce inštituuje úrokov z omeškania neupravuje, skúmal, či je možné použiť Občiansky zákonník. V tejto súvislosti ustálil, že Zákonník práce v ust. § 1 ods. 4 zakotvuje subsidiárnu pôsobnosť všeobecnej časti Občianskeho zákonníka vo vzťahu iba k prvej časti Zákonníka práce, pričom ustanovenia upravujúce pracovný pomer (aj jeho skončenie) sú upravené v druhej časti Zákonníka práce a v štvrtej časti Zákonník práce obsahuje ustanovenia upravujúce mzdové nároky. Na základe takto upravenej subsidiárnej pôsobnosti Občianskeho zákonníka mal za zrejmé, že všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka sa vzťahujú iba k prvej časti Zákonníka práce a nie k jeho ďalším častiam, teda na pracovnoprávne vzťahy a mzdové nároky. Ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce úroky z omeškania sú upravené v jeho ôsmej časti. Prijal potom záver, že podľa citovanej právnej úpravy neprichádza priznanie úroku z omeškania z náhrady mzdy vyplývajúcej z neplatného skončenia pracovného pomeru, do úvahy.

10. Vo vzťahu k odvolaniu sa žalobcu na niektoré rozhodnutia súdov, ktorými boli priznané mzdové nároky titulom neplatne skončených pracovných pomerov spolu s úrokom z omeškania, poukázal na predchádzajúci Zákonník práce z roku 1965 (zákon č. 65/1965 Zb.), ktorý priamo v ust. § 256 upravoval inštituuje úrokov z omeškania a podľa uvedenej právnej úpravy bolo možné priznať spolu s nárokom na náhradu mzdy pri určení, že pracovný pomer bol so zamestnancom neplatne skončený, aj úroky z omeškania. Zákonník práce v znení v čase neplatného skončenia pracovného pomeru so žalobcom však odkazoval len na subsidiárnu pôsobnosť Občianskeho zákonníka, a to jeho všeobecnej časti vo vzťahu k prvej časti Zákonníka práce. Vyjadril potom jednoznačný názor, že pre priznanie úroku z omeškania z priznanej náhrady mzdy žalobcovi súdom titulom neplatne skončeného pracovného pomeru neexistuje právna úprava, na základe ktorej by mohol súd takýto nárok priznať. Dodal, že náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru možno charakterizovať ako satisfakčné plnenie, ktoré v sebe ani nemôže subsumovať nárok na jej priznanie spolu s ročným úrokom z omeškania. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 494/2013, v ktorom sa ústavný súd (v zmysle Zákonníka práce č. 311/2001 Z.z.) zaoberal aj otázkou ročného úroku z omeškania zo mzdového nároku titulom náhrady mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru, keď posudzoval sťažnosť, ktorá vychádzala zo súdneho sporu týkajúceho sa neplatného skončenia pracovného pomeru výpoveďou a priznania náhrady mzdy zamestnancovi. Ústavný súd SR konštatoval, že všeobecné súdy, ktoré posúdili okolnosti pre určenie výšky náhrady mzdy a nepriznali úroky z omeškania z priznaného mzdového nároku, svojím postupom neporušili základné práva zamestnanca na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivý proces. Zároveň nepovažoval rozhodnutie súdu nižšej inštancie v danom konaní za ústavne nekonformné a sťažnosť zamestnanca odmietol. Poukázal na to, že príslušný okresný súd nepriznal úroky z omeškania z priznaného mzdového plnenia z dôvodu, že nárok na uplatnenie úrokov z omeškania nemá oporu v zákone. Následne aj krajský súd nepriznal úrok z omeškania z priznanej náhrady mzdy, pretože mal za to, že priznaná výška náhrady mzdy je dostatočne vysoká, a je tak v súlade so satisfakčnou funkciou (pre zamestnanca, ktorého pracovný pomer bol skončený neplatne), so sankčnou funkciou (vo vzťahu k zamestnávateľovi, ktorý nepostupoval pri skončení pracovného pomeru v súlade so zákonnou úpravou) a sociálnou funkciou, ktorú má plniť náhrada mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru. Súd prvej inštancie uzavrel, že Zákonník práce

priznanie úrokov z omeškania neumožňuje a ustanovenie Zákonníka práce o zakotvení subsidiárnej pôsobnosti Občianskeho zákonníka v čase neplatného skončenia pracovného pomeru a aktuálne len subsidiárnej pôsobnosti všeobecnej časti Občianskeho zákonníka nemožno vykladať extenzívne, a teda občianskoprávna úprava úrokov z omeškania by sa nemala vzťahovať na pracovnoprávne vzťahy, čo potvrdil, napr. aj Krajský súd Bratislava v rozhodnutí sp. zn. 5Co 133/2013 zo dňa 21.10.2014.

11. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a plne úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnej výške s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

12. Proti tomuto rozsudku v jeho zamietajúcej časti podal žalobca včas odvolanie a navrhol rozsudok v tejto časti zmeniť a priznať mu úrok z omeškania z priznanej náhrady mzdy v zmysle pripustenej zmeny jeho žaloby. Namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie a nesúhlasil s jeho záverom, že na náhradu mzdy sa nevzťahuje subsidiárna aplikácia Občianskeho zákonníka, keď zastával názor, že podľa ust. § 1 ods. 4 Zákonníka práce sa na právne vzťahy podľa ods. 1 vzťahujú všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na množstvo rozsudkov, ktorými súdy priznali v rámci nároku na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru aj úroky z omeškania. Mal za to, že rozhodovanie súdov potvrdzuje jeho nárok na úrok z omeškania, pričom poukaz súdu prvej inštancie na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co 133/2013 považoval za irelevantný, keďže v danom konaní nebolo podané odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie o nepriznaní úrokov z omeškania. Vyjadril tiež názor, že žalovaný konanie predlžoval a zneužíval ustanovenia zákona, keď podal žalobu na Okresný súd Pezinok o určenie platnosti jeho odvolania z funkcie (sp. zn. 6Cpr 1/2015), na čo bolo toto prebiehajúce konanie prerušené až do rozhodnutia Okresného súdu Pezinok, čím sa celková doba jeho pracovného sporu so žalovaným predĺžila o cca 2 roky a nemohol pracovať podľa pracovnej zmluvy. Zdôraznil, že žalovaný svoju žalobu o platnosť odvolania z funkcie neskôr stiahol, pretože sám uznal jej neúspešnosť.

13. Proti rozsudku podal odvolanie aj žalovaný, ktorý ho napadol vo vyhovujúcich častiach a žiadal ho v napadnutých častiach zmeniť a žalobu žalobcu zamietnuť alebo zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Súdu prvej inštancie vytkol, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí. Mal za to, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho argumentáciou, čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Namietal tiež nezrozumiteľnosť a nepresvedčivosť odôvodnenia napadnutého rozsudku. Ak žalobca v spore tvrdil, že výpoveď je neplatná, pretože správna rada neudelila súhlas s jeho odvolaním z funkcie riaditeľa sekcie dokumentácie, poukázal na ust. § 17 ods. 2 Zákonníka práce, z ktorého mal za zrejmé, že právny úkon predsedu správnej rady by bol neplatný iba vtedy, ak by to ustanovoval Zákon o pamäti národa alebo Zákonník práce, čo však nie je v tomto prípade splnené a tak výpoveď nemožno označiť za neplatnú. V tejto súvislosti zdôraznil, že neexistuje zákonné ustanovenie, ktoré by obmedzovalo právomoc štatutára žalovaného odvolať žalobcu z funkcie vedúceho zamestnanca a neexistujú ani zákonné dôvody, ktoré by mali za následok neplatnosť tohto právneho aktu, čím sa súd prvej inštancie nezaoberal. Zdôraznil tiež, že ustanovenia stanov žalovaného, ktoré upravujú vznik, činnosť, postavenie a vzťahy medzi orgánmi Ústavu pamäti národa, idú nad rámec zákonného splnomocnenia a odporujú Zákonu o pamäti národa (§ 9 ods. 1). Považoval tiež za potrebné odlišovať organizačnú zložku žalovaného od jeho orgánov, ktoré sú upravené v ust. § 10 Zákona o pamäti národa, pričom spájanie organizačných zložiek a orgánov žalovaného v prípade usporiadania ich vzťahov stanovami nie je možné, keďže ich zákonodarca v pojmosloví zákona o pamäti národa jasne odlišuje, čo je povinné rešpektovať aj podľa judikatúry, podľa ktorej je v prípade aplikácie právnych ustanovení nutné prvotne vychádzať z ich doslovných znení. Súdu prvej inštancie vytkol, že nepostrehol rozdiel medzi pojmom „organizačná zložka žalovaného“ a „orgán žalovaného“. Zopakoval, že príslušné ustanovenia stanov v kombinácii so znením štatútu obmedzujú konateľské oprávnenie predsedu správnej rady žalovaného a sú v rozpore so Zákonom o pamäti národa, Občianskym zákonníkom a Zákonníkom práce. Uvedol, že štatutárnym orgánom žalovaného bol predseda správnej rady (§ 10 ods. 4 Zákona o pamäti národa), ktorý robil za žalovaného právne úkony v súlade ust. § 20 ods. 1 Obč. zák. aj § 9 ods. 1 Zákonníka práce a bol oprávnený konať vo všetkých veciach žalovaného, aj v pracovnoprávných veciach a správna rada nebola v danom čase oprávnená jeho konateľské oprávnenia obmedzovať. Mal za to, že v prípade rozporu stanov so Zákonom o pamäti národa nemožno uprednostňovať stanovy, lebo by išlo o aplikáciu predpisov v rozpore so zásadou zákonne konformného

výkladu. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že vo vzťahu k odvolaniu žalobcu z funkcie riaditeľa sekcie dokumentácie bol oprávnený konať podpredseda správnej rady žalovaného v zmysle čl. 5 Stanov, keď mal za to, že podľa čl. 4 bod 2 písm. d) stanov, ktorý je podľa neho neplatný, bola oprávnená konať správna rada, nie podpredseda správnej rady, čo odôvodňuje nesprávnosť záverov napadnutého rozsudku. Zopakoval, že časti stanov, ktoré aplikoval súd prvej inštancie, sú absolútne neplatné. Zotrval na tvrdení, že predseda správnej rady priamo riadil riaditeľa sekcie dokumentácie a žalobca spadal do jeho priamej riadiacej pôsobnosti. Ak súd prvej inštancie poukázal na čl. 5 ods. 2 Stanov, zopakoval že tento článok je neplatný a že stanovy nie sú oprávnené upravovať právomoci predsedu a podpredsedu správnej rady. Považoval za zrejmé, že vedúcich zamestnancov uvedených v predmetnom ustanovení stanov nemožno odňať z priamej riadiacej pôsobnosti predsedu správnej rady, a preto nesúhlasil s argumentáciou súdu prvej inštancie, keďže táto vychádza z nezákonného článku stanov. Poukázal tiež na to, že zákonné podmienky pre ukončenie pracovného pomeru sa vzťahujú tak ako sú upravené v § 59 a nasl. Zákonníka práce aj na zamestnancov, ktorí sú členmi výboru a členstvo vo výbore nemá za následok nemožnosť rozviazania pracovnoprávneho pomeru. Mal za to, že účelom ustanovení Zákona o pamäti národa nie je vylúčenie ukončenia pracovného pomeru s členom výboru, ale ustanoviť aby zabezpečovanie činnosti ústavu vykonávali len osoby, ktoré sú s činnosťou Ústavu pamäti národa bezprostredne späté zamestnaneckým pomerom. Z výrokov rozsudku mu nie je zrejmé, či by mal na jeho základe žalobca vykonávať funkciu riaditeľa sekcie dokumentácie alebo súd len deklaroval jeho postavenie zamestnanca, keďže odôvodnenie rozsudku nie je pre strany záväzné. S poukazom na judikatúru tvrdil, že súd prvej inštancie sa v rozsudku s jeho obranou zrozumiteľne nevysporiadal, čím porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces a zaťažil konanie vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Rozsudok považoval za nezákonný a arbitrárny, keďže nie je riadne a vyčerpávajúco odôvodnený ani presvedčivý. Pre prípad, ak by odvolací súd považoval výpoveď za neplatnú, žiadal využiť ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce a nepriznať žalobcovi náhradu mzdy presahujúcu 12 mesiacov alebo túto primerane znížiť. V tejto súvislosti poukázal na to, že žalobcovi trikrát ponúkol alternatívnu pracovnú pozíciu, vyšiel mu v ústrety aj čo sa týka finančného ohodnotenia a pracovný pomer s ním ukončil až po tom, ako žalobca nechcel pristúpiť ku kompromisu. Mal za to, že vyvinul značnú snahu, aby u neho žalobca ďalej odborne pôsobil a k ukončeniu pracovného pomeru pristúpil až po nemožnosti kompromisu, keďže od neho nebolo možné spravodlivo požadovať, aby žalobcu ďalej zamestnával. Zastával názor, že práve konanie žalobcu nabádajúce k rozvracaniu vnútornej zamestnaneckej morálky bolo v rozpore s dobrými mravmi. Uvedené podľa neho odôvodňuje nepriznanie náhrady mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov, resp. zníženie náhrady mzdy súdom.

14. Žalovaný navrhol vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu rozsudok v zamietajúcej časti potvrdiť, keď ho považoval za vecne správny, náležité a zrozumiteľne odôvodnený a zákonný. Poukázal na to, že Zákonník práce nemá ustanovenie o úrokoch z omeškania a na ich priznanie teda neexistuje právny základ. Poukázal na znenie ust. § 1 ods. 4 Zákonníka práce s tým, že ide o kogentné ustanovenie, ktoré nie je možné vykladať extenzívne, pričom subsidiarita Občianskeho zákonníka sa vzťahuje len na prvú časť Zákonníka práce a mzdové nároky sú upravené v jeho druhej časti.

15. Žalobca navrhol vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného rozsudok v žalovaným odvolaním napadnutej vyhovujúcej časti potvrdiť. Mal za to, že všetky skutkové okolnosti výpovede z pracovného pomeru sú medzi stranami nesporné a pri výklade právnych okolností je potrebné brať do úvahy okrem teoretických otázok aj povahu a úlohy žalovaného, ktorý je verejnoprávnou právnickou osobou, založenou zákonom č. 553/2002 Z.z. a jeho úlohou je sprostredkovať, aby sa spoločnosť SR mohla vyrovnáť s obdobím a následkami dvoch totalít v našich moderných dejinách. Organizácia a právomoci žalovaného majú zodpovedať jeho úlohám a zodpovednosti, rovnako vnútorná vyváženosť jeho orgánov a organizačných zložiek. Žalovaný bol zákonom budovaný tak, aby sám nezakladal nové nespravodlivosti pri označovaní a postihovaní občanov a nie je len akousi eseročkou. Mal za to, že podstata argumentácie odvolania žalovaného spočíva v odstraňovaní vyváženosti svojej vnútornej štruktúry a jediným vládcom žalovaného robí predsedu Správnej rady. V tejto súvislosti citoval rozhodné pasáže z odvolania žalovaného a uviedol, že takýto výklad a výkon svojich právomocí uplatňoval sám predseda Správnej rady M. T., čo viedlo k úpadku žalovaného, neplneniu jeho zákonných úloh a v konečnom dôsledku k odvolaniu M. T. z funkcie. Zdôraznil, že predseda Správnej rady rovnako ako iní funkcionári žalovaného boli oprávnení konať len v rozsahu svojich oprávnení podľa zákona o ÚPN a zo zákona odvodených vnútorných noriem vrátane Stanov žalovaného. Poukázal tiež na to, že žalovaný si bol vedomý vratkosti svojej argumentácie a snažil sa ju dodatočne vylepšiť, keď v auguste 2015 (viac než rok po výpovedi) vydal predseda Správnej rady bez súčinnosti Správnej

rady a Dozornej rady smernicu, ktorou už sekciu dokumentácie zaradil do priamej riadiacej pôsobnosti predsedu Správnej rady. S poukazom na znenie ust. § 12 ods. 4 písm. d) a § 9 ods. 1 zákona o ÚPN uviedol, že ust. § 9 ods. 1 zákona dáva zákonné splnomocnenie na vydanie stanov ústavu, ktoré schvaľuje Správna rada. Mal za to, že ak stanov vypracovali priamu riadiacu právomoc nad sekciou dokumentácie podpredsedovi Správnej rady, nie je to v rozpore ani s argumentáciou žalovaného a čl. 5 ods. 2 Stanov nie je neplatný. Predseda Správnej rady je štatutárnym zástupcom žalovaného a vykonáva predovšetkým rozhodnutia Správnej rady, pokiaľ mu zákon alebo stanov neukladajú aj iné povinnosti. Citoval znenie ust. § 42 ods. 2 ZP s tým, že Zákonník práce tu rozoznáva priamu (a nepriamu) riadiacu pôsobnosť štatutárneho orgánu, ktorú žalovaný v odvolaní popiera. Zdôraznil, že do funkcie riaditeľa sekcie dokumentácie ho predseda Správnej rady „len“ navrhol, o jeho menovaní rozhodla Správna rada a predseda Správnej rady rozhodnutie Správnej rady len vykonal. Analogicky potom aj o odvolaní z funkcie mohla rozhodnúť len Správna rada a len v takom prípade by boli naplnené podmienky pre použitie ust. § 63 ods. 1 písm. d) bod 2 ZP. V jeho prípade tieto podmienky neboli splnené. Mal za to, že argumentácia žalovaného smeruje proti nemu samému, keďže podľa § 17 ods. 3 ZP nemôže byť neplatnosť právneho úkonu zamestnancovi na ujmu, ak neplatnosť nespôsobil sám. Ak žalovaný tvrdí, že niektoré ustanovenia jeho stanov sú neplatné, potom ich neplatnosť spôsobil sám, keď ich také prijal a za konanie žalovaného on nemôže niesť ujmu. Zdôraznil, že sa len riadil ustanoveniami Stanov, ktoré schválil žalovaný. Poukázal aj na to, že v konaní sp. zn. 6Cpr I/2015 na OS Pezinok súčasný žalovaný uviedol ako dôvod jeho odvolania, že štatutárny orgán (súčasný) žalovaného má diametrálne odlišný právny názor na platnosť odvolania (súčasný) žalobcu z funkcie ako sám (súčasný) žalobca a Dozorná aj Správna rada (súčasný) žalovaného. OS Pezinok uviedol v odôvodnení rozsudku, že práve konanie (súčasný) žalovaného spôsobilo neistotu v jeho právnom postavení. Odôvodnenie napadnutého rozsudku o neplatnosti jeho odvolania z funkcie riaditeľa sekcie dokumentácie a o neplatnosti výpovede z pracovného pomeru považoval za dostatočné. Zotrvál aj na ďalších dôvodoch neplatnosti výpovede. Správna rada žalovaného nielenže nedala súhlas na jeho výpoveď, ale priam sa postavila proti nej, pretože vedela, že moja výpoveď poškodí odbornú úroveň žalovaného. Rovnako sa proti výpovedi postavila aj Dozorná rada. Vyjadril tiež názor, že žalovaný mu nemohol dať výpoveď ako členovi Výboru žalovaného. Súhlas nedala ani odborová organizácia DIALÓG, v ktorej je členom orgánu. Nevidel ani žiadny dôvod na krátenie náhrady mzdy, keď poukázal na to, že tento pracovný spor už trvá päť rokov, z toho o dva roky spor predĺžil žalovaný podaním zjavne špekulatívnej žaloby na Okresnom súde Pezinok. Vecné dôvody pre výpoveď neboli, len subjektívne dôvody bývalého predsedu Správnej rady. Uviedol, že žalovaný doposiaľ funkciu riaditeľa sekcie dokumentácie neobsadil trvalým pracovníkom, a že po vynesení napadnutého rozsudku vstúpil so žalovaným do rokovania o mimosúdnom usporiadaní veci, ktoré žalovaný prerušil, keď sa dozvedel, že (žalobca) podal odvolanie vo veci úrokov z omeškania z náhrady mzdy.

16. Žalovaný v reakcii na vyjadrenie žalobcu zotrval na dôvodoch svojho odvolania. Ďalšie vyjadrenia neboli podané.

17. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (ust. § 383 C.s.p.), prejednal obe odvolania bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a odvolanie žalobcu dôvodné je. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcej časti zmenil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania z jednotlivých náhrad mzdy (tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku) a vo zvyšku napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

18. Podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

19. Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

20. S poukazom na citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihladajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady (keď vady procesného postupu ani neboli žalovaným v odvolaní namietané), v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním žalovaného napadnutej vyhovujúcej časti rozsudku, na základe ktorých súd prvej inštancie žalobe žalobcu v tejto časti vyhovel a určil, že výpoveď z pracovného pomeru zo strany žalovaného je neplatná a pracovný pomer medzi stranami sporu trvá, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy v sume 53.358,48 eur brutto a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania 100 %.

21. Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska žalobcom v žalobe požadovaného určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru a určenia, že jeho pracovný pomer u žalovaného trvá, a to aj vo vzťahu k namietanému odvolaniu žalobcu z funkcie riaditeľa sekcie dokumentácie, ako aj ohľadom tvrdení žalovaného, ktoré uvádzal na svoju obranu, a riadne zistil skutkový stav veci. Rovnako správne ustálil aj výšku náhrady mzdy, ktorej výpočet ani nebol sporný a žalovaným spochybnený. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s ust. § 191 ods. 1 C.s.p. dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o dôvodnosti žaloby žalobcu v tejto časti. Vec aj správne právne posúdil, keď aplikoval ust. § 1 písm. a), § 7 ods. 1, 2 a 3, § 9 ods. 1, § 10 ods. 1 a 4, § 12 ods. 3, § 13 ods. 1 a 4 zákona o pamäti národa (č. 553/2002 Z.z.), čl. 1 bod 2, čl. 4 bod 2 písm. a) bod d), čl. 5 bod 2 a 3 Stanov žalovaného, čl. 2 ods. 1 Štatútu žalovaného, čl. 1, čl. 2 veta tretia, čl. 9, ust. § 9 ods. 1, § 10 ods. 1 a 2, § 14, § 15, § 17 ods. 2, § 59 ods. 1 písm. b), § 61 ods. 2 a 4, § 63 ods. 1 písm. d) bod 2, § 42 ods. 2, § 74, § 77, § 79 ods. 1 a 2 Zákonníka práce účinného ku dňu výpovede, ktoré aj správne vyložil, a svoje dôvody vedúce k vyhovaniu žalobe o neplatnosť výpovede z pracovného pomeru a náhradu mzdy (s výnimkou právneho posúdenia nároku na úrok z omeškania) aj náležitým spôsobom odôvodnil tak, ako to má na mysli ust. § 220 ods. 2 C.s.p., preto v žiadnom prípade nemôže obstať odvolacia námietka žalovaného, že napadnuté rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné, zaoberal sa argumentáciou oboch sporových strán (teda aj žalovaného), správne a logicky vyhodnotil vykonané dôkazy a z odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa pri právnom posúdení spravoval. Vo svojej argumentácii bol presvedčivý a jeho argumenty podporujú príslušný podrobne odôvodnený záver, že žalobca bol predsedom Správnej rady žalovaného neplatne a v rozpore s právnou úpravou a Stanovami žalovaného odvolaný z funkcie riaditeľa Sekcie dokumentácie, a že žalovaný potom nemohol skončiť pracovný pomer so žalobcom výpoveďou podľa ust. § 63 ods. 1 písm. d) bod 2 Zákonníka práce, keďže výpovedný dôvod nebol naplnený práve preto, že žalobca bol z uvedenej funkcie odvolaný neplatne, a už preto je výpoveď z pracovného pomeru, ktorú dal žalovaný žalobcovi dňa 06.05.2014, neplatná. Odvolací súd so závermi súdu prvej inštancie súhlasí. V konaní bolo navyše tiež preukázané, že skončenie pracovného pomeru so žalobcom nebolo ani prerokované a schválené Správnu radou žalovaného v zmysle čl. 4 písm. d) Stanov žalovaného, a tiež, že Odborová organizácia DIALÓG, v ktorej bol žalobca členom odborového orgánu, nedala súhlas so skončením pracovného pomeru so žalobcom, čo tiež zakladá neplatnosť výpovede za stavu, keď jednak ostatné právne dôvody výpovede neboli splnené a zároveň nebolo preukázané, že by od žalovaného nebolo možné spravodlivo požadovať, aby žalobcu ďalej zamestnával, keď bolo naopak jednoznačne preukázané, že žalovaný chcel naďalej so žalobcom spolupracovať. Odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie, že podmienky platnosti výpovede, ktorú dal žalovaný žalobcovi z dôvodu podľa ust. § 63 ods. 1 písm. d) bod 2 Zákonníka práce, neboli splnené. Preto je aj právny záver súdu prvej inštancie, že výpoveď z pracovného pomeru, ktorú dal žalovaný žalobcovi, je neplatná a pracovný pomer medzi stranami sporu trvá, správny. Ak súd prvej inštancie uložil žalovanému tiež povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy v sume 53.358,48 eur brutto za celé obdobie 36 mesiacov a nevyhovel požiadavke žalovaného priznať nárok na náhradu mzdy len za dvanásť mesiacov resp. nad dvanásť mesiacov nárok na náhradu mzdy krátiť, taktiež rozhodol správne a svoje úvahy pri posudzovaní tohto nároku aj vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, keď sa riadne vysporiadal aj s argumentami žalovaného. Odvolací súd sa s jeho závermi plne stotožňuje. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní žalovaného napadnutej časti je tiež logické, keď premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako aj závery, ku ktorým súd prvej inštancie na základe týchto premís dospel, sú pre právnickú ale i laickú verejnosť pochopiteľné, prijateľné, racionálne, a aj spravodlivé. S odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto časti sa odvolací súd stotožnil, konštatuje jeho správnosť, pričom

nepovažuje za potrebné dôvody už vyslovené opakovať a v podrobnostiach na ne poukazuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

22. Odvolací súd vyhodnotil, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti (skutkové či právne), ktoré by boli spôsobilé spochybníť správne závery súdu prvej inštancie, keď len zopakoval argumenty, ktoré prezentoval už v základnom konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku zaoberal a aj vysporiadal a vyhodnotil ich za nedôvodné a nesprávne. V odvolaní uvedenú argumentáciu žalovaného hodnotí odvolací súd taktiež za nedôvodnú a nespôsobilú zvrátiť správne rozhodnutie súdu prvej inštancie. Je nepochybné, že žalovaný sa nestotožnil s hodnotením dôkazov (hlavne jeho Stanov) rezultujúcim do ustáleného skutkového stavu a s právnymi závermi súdu prvej inštancie, keď mal na rozdiel od súdom prvej inštancie prijatých záverov za to, že z vykonaných dôkazov je potrebné prijať tie závery, ktoré tvrdí on a domáhal sa osvojenia si jeho tvrdení. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že súd prvej inštancie rozhodol na základe poznatkov získaných z vykonaných dôkazov a zhodných tvrdení sporových strán, keď následne tieto poznatky voľne podľa svojej logickej úvahy zhodnotil a dospel k rozhodnutiu. Dôkazy hodnotil podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli sporové strany (§ 191 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorému dospel, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom odôvodnenia rozsudku, z ktorého v posudzovanej veci všetky závery, ku ktorým súd prvej inštancie vyhodnotením dôkazov dospel, jednoznačne vyplývajú. Rovnako tak z odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplývajú závery právne, ktoré na základe právneho posúdenia zistených skutočností a právnych predpisov prijal. Ani právnemu posúdeniu veci nie je čo vytknúť, keďže je logické a správne, vychádzajúce zo správneho výkladu ustanovení zákona o pamäti národa v súvislosti so Stanovami žalovaného. Odvolací súd považuje v tejto súvislosti za potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporových strán, v tomto prípade žalovaného, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného, a teda riadne odôvodneného rozhodnutia, pričom sporovým stranám nemusí dať odpoveď na všetky otázky nimi nastolené, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných stranami sporu, čím sa súd prvej inštancie aj riadil a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom sa dostatočne vysporiadal aj s argumentáciou sporových strán. V kontexte odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že skutkové, a na ich základe prijaté právne závery súdu prvej inštancie sú v plnom rozsahu podložené správnym výkladom.

23. Ako už bolo uvedené vyššie, odôvodnenie napadnutého rozsudku je správne, logické a pochopiteľné i pre laika. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa so závermi súdu prvej inštancie stotožnil a odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie dostatočne vysvetlil, akými úvahami sa pri rozhodovaní spravoval. K odvolaniu žalovaného potom uvádza, že namietanie nesprávnych skutkových a právnych záverov nie je opodstatnené. V tejto súvislosti považuje tiež za potrebné pripomenúť, že hodnotenie dôkazov a prijímanie záverov je vecou súdu, a nie sporových strán, a zdôrazniť, že do obsahu práva na spravodlivý proces nepatrí právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi (ako sa domáhal v odvolaní žalovaný), hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami.

24. Odvolací súd sa vzhľadom na vyššie uvedené so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie v časti odvolaním žalovaného napadnutého rozsudku v plnom rozsahu stotožnil a v podrobnostiach na tieto poukazuje za využitia ust. § 387 ods. 2 C.s.p.. Dospel totiž k záveru, že vzhľadom na správne odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie podrobne vysvetlil svoje právne úvahy vysporiadal s argumentami oboch sporových strán, a teda aj žalovaného, ktorý v odvolaní len zopakoval svoje presvedčenie o správnosti svojho postupu pri odvolaní žalobcu z funkcie riaditeľa Sekcie dokumentácie a pri výpovedi danej žalobcovi a domáhal sa osvojenia si jeho tvrdení, by bola ďalšia argumentácia odvolacieho súdu len opakovaním správnych záverov vyslovených súdom prvej inštancie.

25. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v žalovaným odvolaním napadnutej vyhovujúcej časti podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

26. V odvolaní žalobcu napadnutej zamietajúcej časti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania z jednotlivých náhrad mzdy tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Dospel totiž k záveru, že toto zamietajúce rozhodnutie v časti požadovaných úrokov z omeškania z jednotlivých náhrad mzdy je založené na nesprávnom právnom posúdení veci. Odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci súd prvej inštancie aplikoval správne ust. § 1 ods. 4 Zákonníka práce, podľa ktorého, ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa odseku 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka, a zaoberal sa možnosťou priznať úrok z omeškania podľa ust. § 517 ods. 2 Obč. zák.. Ak však dospel k záveru, že len všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka sa vzťahujú iba k prvej časti Zákonníka práce a nie k jeho ďalším častiam, a teda na mzdové nároky sa nevzťahujú, a zároveň s poukazom na to, že ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce úroky z omeškania sú upravené v jeho ôsmej časti vyvodil, že podľa citovanej právnej úpravy neprichádza do úvahy priznanie úrokov z omeškania pre náhradu mzdy vyplývajúcu z neplatného skončenia pracovného pomeru, vyložil uvedené ustanovenia nesprávne a nesúladne s už ustálenou judikatúrou najvyšších súdnych autorít, a teda v rozpore s princípom právnej istoty (čl. 2 C.s.p.).

27. Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. III.ÚS 460/2017 zo dňa 04.07.2017 už judikoval, že cit. „Zamestnávateľ, ktorý sa dostane do omeškania s peňažným plnením voči zamestnancovi, je povinný platiť od vzniku omeškania zákonné úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.; ustanovenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce nemožno vykladať tak, že by tomuto záveru bránilo. Zamestnávateľ sa dostáva do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, z čoho vyplýva i to, že nasledujúcim dňom vzniká zamestnancovi právo na úrok z omeškania z príslušnej sumy náhrady mzdy. Pokiaľ tieto závery dopadajú na prípady náhrady mzdy pri neplatnom rozviazaní pracovného pomeru, o to viac sa vzťahujú na prosté nevyplatenie mzdy zamestnancovi zamestnávateľom vôbec alebo v správnej výške.“.

28. V tomto rozhodnutí ústavný súd posudzoval právny záver, že pokiaľ ide o otázku prípustnosti priznania úroku z omeškania zamestnancovi voči zamestnávateľovi zo sumy náhrady mzdy, zamestnávateľ sa rovnako ako každý iný dlžník môže dostať do omeškania. Ak sa dostane do omeškania s plnením takej náhrady a nie je dôvod, aby nebol povinný platiť úrok z omeškania. Z hľadiska sociálnej funkcie náhrady mzdy je neudržateľným záver, že by zamestnávateľa nestíhala sankcia v podobe úroku z omeškania, pokiaľ sa dostane s plnením mzdy, náhrady mzdy a obdobných záväzkov voči zamestnancovi, do omeškania. Tento právny záver bol podporený odkazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR v jeho uznesení sp. zn. II.ÚS 494/2013 zo dňa 09.10.2013 (na ktoré poukázal v našom prípade aj súd prvej inštancie, vyvodil z neho však nesprávne závery), v ktorom ústavný súd konštatoval, že „zamestnávateľ sa dostáva do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, z čoho vyplýva i to, že nasledujúcim dňom vzniká zamestnancovi právo na úrok z omeškania z príslušnej sumy náhrady mzdy“. Ďalej bol preskúmaný právny záver podporený aj odkazom na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR pojednávajúce (aj) o problematike priznania úroku z omeškania zo sumy náhrady mzdy, s plnením ktorej sa zamestnávateľ dostal do omeškania, z ktorých vyplýva, že zamestnávateľ je v prípade omeškania s plnením náhrady mzdy povinný platiť zamestnancovi aj úrok z omeškania (napr. uznesenie sp. zn. 1Cdo 116/2008 zo dňa 17.12.2009, uznesenie sp. zn. 2Cdo 76/2011 zo dňa 31.05.2012, uznesenie sp. zn. 5Cdo 8/2012 zo dňa 26.01.2015), s tým, že právne posúdenie veci okresným súdom v podobe záveru o neprípustnosti aplikácie ust. § 517 ods. 2 Obč. zák. na prejednávany prípad vzhľadom na ust. § 1 ods. 4 Zákonníka práce (ku ktorému dospel súd prvej inštancie aj v našom prípade) neobstojí. Ústavný súd sa stotožnil s uvedeným záverom krajského súdu, podľa ktorého zamestnávateľ, ktorý sa dostane do omeškania s peňažným plnením voči zamestnancovi, je povinný platiť od vzniku omeškania zákonné úroky z omeškania podľa ust. § 517 ods. 2 Obč. zák. a § 3 nar. vlády č. 87/1995 Z.z., keďže ustanovenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce nemožno vykladať tak, že by tomuto záveru bránilo. Poukázal tiež na to, že k opačnému záveru nedospel ani vo veci sp. zn. II. ÚS 494/2013, na ktorú poukazoval súd prvej inštancie. Vyššie uvedený

(v jeho rozhodnutí preskúmaný) právny záver vyhodnotil za správny, keď k výkladu ust. § 1 ods. 4 Zákonníka práce a k aplikácii ust. § 517 ods. 2 Obč. zák. uviedol, že „pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom (napr. III. ÚS 341/07).

29. Odvolací súd sa s právnym názorom, vyjadreným ústavným súdom (citovaným vyššie) v plnom rozsahu stotožňuje, osvojuje si ho a nevidí žiadny rozumný dôvod sa od neho odchýliť. Napokon, právny záver, že zamestnávateľ sa dostáva do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, z čoho vyplýva i to, že nasledujúcim dňom vzniká zamestnancovi právo na úrok z omeškania z príslušnej sumy náhrady mzdy, je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít ako aj všeobecných súdov a je v podstate už notorietou. Podľa ods. 2 cit. čl. 2 C.s.p. je právna istota stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Právne závery súdu prvej inštancie ohľadne nemožnosti priznať žalobcovi voči žalovanému, ktorý s ním neplatne skončil pracovný pomer, úrok z omeškania z jednotlivých náhrad mzdy, už boli judikatúrou najvyšších súdnych autorít vyhodnotené za nesprávne, a preto nemôžu obstáť.

30. V posudzovanej veci si žalobca uplatnil nárok na náhradu mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru za tridsaťšesť mesiacov od 01.08.2014 do 31.07.2017 v sume 53.358,48 eur brutto spolu s (presne špecifikovaným) úrokom z omeškania s poukazom na to, že výplatný termín u žalovaného je desiaty deň kalendárneho mesiaca, a vždy od jedenásteho dňa v kalendárnom mesiaci sa žalovaný dostáva do omeškania s vyplatením mzdového nároku. Úrok z omeškania zo žalovaného peňažného plnenia žalobca požadoval vo výške 5,05 % za obdobie od 10.09.2014 do 15.03.2016 a vo výške 5 % od 16.03.2016 do zaplatenia, pričom odvolací súd konštatuje, že uplatnený úrok z omeškania je v súlade s ust. § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.. Žalovaný výšku priemerného mesačného zárobku v sume 1.482,18 eur brutto ani výplatný termín nerozporoval, uvedené preto nie je sporné. Súd prvej inštancie potom správne priznal žalobcovi náhradu mzdy vo výške 53.358,48 eur brutto. Ak však nárok na zaplatenie úroku z omeškania z jednotlivých náhrad mzdy zamietol, ako už bolo uvedené vyššie, neposúdil vec po právnej stránke správne, a preto odvolací súd v tejto odvolaní žalobcu napadnutej zamietajúcej časti jeho rozhodnutie v zmysle ust. § 388 C.s.p. zmenil a pri nezmenenom skutkovom stave zaviazal žalovaného na zaplatenie úroku z omeškania z jednotlivých náhrad mzdy 1.482,18 eur vždy od jedenásteho dňa toho ktorého mesiaca do zaplatenia, tak ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia, aplikujúc ust. § 517 ods. 2 Obč. zák. v spojení s § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z.. Niet totiž žiadnych pochybností o tom, že sa žalovaný dostal do omeškania s vyplatením jednotlivých náhrad mzdy márnym uplynutím jednotlivých výplatných termínov (10. deň v mesiaci), a je teda povinný žalobcovi zaplatiť úrok z omeškania z jednotlivých čiastkových nárokov na náhradu mzdy (z ktorých pozostáva istina 53.358,48 eur) vždy odo dňa nasledujúceho po márnom uplynutí toho ktorého výplatného termínu až do zaplatenia.

31. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p.. Žalobcovi, ktorá bola v odvolacom konaní plne úspešný, priznal voči neúspešnému žalovanému nárok na ich náhradu v plnom rozsahu.

32. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).